

Een man met passies, dat is Lucas Reinds. Hij werd geboren in de vroegere gemeente Beilen, woonde lang in Hoozevee, maar voelt zich meer dan honderd procent Westerborker. Boeiend weet hij te vertellen over zijn jeugd in het toen nog volkomen natuurlijke Bruntinge. Schaapherders, jachtpartijen op korhoenders (!) maakte hij als kind mee. Ook liep hij kilometers naar de lagere school in Westerbork. Naast zijn werk bij de P.T.T – eerst in Hoozevee, later in de stad Groningen - was hij veel bezig met wielrennen en de vereniging Humanitas.

Lucas Reinds – van Bruntinger naar Börker

Op 11 januari 1938 werd Lucas Reinds geboren als zoon van Roelof Reinds en Jantje Timmer. Dit echtpaar woonde toen nog (net) niet in de toenmalige gemeente Westerbork, maar in Makkum, een buurtschap van Beilen. Vader Reinds was van 1900 en moeder van 1902. Toen Lucas geboren werd, waren er al twee meisjes: Annie werd geboren in 1924 en Hennie in 1928.

Vader Reinds was werkzaam als landarbeider, maar wilde de stap naar een eigen boerderij maken. Daarvoor verwierf hij maar liefst 23 hectare heide tussen Eursinge en Bruntinge en daarop werd een boerderij gebouwd. Dit was een investering van f 9000. Het klinkt nu als een kleinigheid, maar toen was dat een kolossaal bedrag.

Op de 39^e verjaardag van moeder Reinds, op 10 augustus 1941, ging de familie Reinds wonen in, gerekend vanaf Eursinge, het eerste huis van Bruntinge, dat als huisnummer G 1 kreeg. Verder hadden de wegen daar nog geen naam. Er wachtte Reinds en de zijnen een enorme klus: er was nog geen cultuurgrond: alles moest nog ontgonnen worden. Dat gebeurde eerst alleen met eigen volk en een klein beetje hulp en met alleen menskracht. Later, na de Tweede Wereldoorlog werd het grootschaliger aangepakt. Met subsidie werd ook de Nederlandse Heidemaatschappij erbij betrokken en werden er rails gelegd voor het gebruik van kipkarren. Werkers werden aangevoerd met een bus van Stutvoet uit Oude Pekela.

In de oorlogsjaren was er geen kunstmest. De opbrengst was dan ook minder dan nu gebruikelijk is. De rogge kwam zonder kunstmest tot ongeveer kniehoogte.

Achter het huis trok de schaapherder van Bruntinge, Hendrik de Wit, rond en ervoer de gebroeders Noordhuis uit Westerbork. De Bruntinger herder viel

Wilt u meer lezen?

Wordt dan lid van de Historische Vereniging Westerbork, waardoor u gelijktijdig abonnee wordt op het blad 'Fragmenten',

of koop een los exemplaar van 'Fragmenten' bij de Bruna in Westerbork.